

tægter. Denne Indvending lægger jeg imidlertid ikke i samme Grad Vægt paa; de virkelig smaa Indkomster kan man lette ved Fradrag, og man vil i Reglen lette dem ganske særlig, derefter vil man for Mellemindtægterne kunne faa en jævnt stigende Beskatning, naar et bestemt Fradrag drages fra enhver Indtægt. Det eneste, man gaar glip af, er en meget høj Skat paa de meget store Indtægter, men det anser jeg for noget, man af nationaløkonomiske Grunde ingenlunde maa beklage. Thi der er ingen Tvivl om, at det er netop de store Indtægter, som i en ganske særlig Grad repræsenterer det økonomiske Fremskridt i et Land. Naar en Mand har 100,000 Kr., og han deraf bruger 20,000 Kr. om Aaret, bruger han meget, og det er i sin Orden, at man beskatter det stærkt; men at man saa ikke kommer til en endnu betydelig større Procent-Beskatning af de 80,000 Kr., er netop heldigt; thi disse 80,000 Kr., som han ikke forbruger, det er ganske særligt dem, og lignende Overskuds-Kapitaler, der bygge Fremskridtet i Landet, det er dem, som han dels direkte, dels gennem andre sætter i ny Foretagender. Nej, den Vej, ad hvilken de store Indtægter og Formuer skulle rammes, er en Arveskat; der rammer den korrekt og retfærdigt og tillige paa en naturlig Maade. Hvis vi derfor nu stod over for en Skattereform, der betød en Konvertering i lempelige Former af vore faste Ejendomsskatter til en Ejendomsskyld uden Nedgang i Statens Indtægter og ved Siden deraf en begyndende Indkomstkildebeskatning i Forbindelse med en Arveskat, saa stod vi over for en fornuftig Skattereform. Men det Kompleks af Love, vi nu sende op til det andet Ting, vil efter min Formening ødelægge, eller i det mindste være til Fortræd for vore Finanser, vil kun berede en stor Skuffelse for Befolkningen, og endelig, naar vi saa atter skulle bygge Finanserne op, give et daarligt Grundlag for denne Opbygning. Derfor kan jeg nu som tidligere ikke stemme for disse Love.

Philipsen: Da der under de tidligere Behandlinger af denne Sag i Aar er blevet lagt megen Vægt paa den Enstemmighed eller saa godt som fuldstændige Enstemmighed, hvormed Skattelovene tidligere ere blevne vedtagne i Folketinget, finder jeg det for mit Vedkommende nødvendigt at motivere, hvorfor jeg stemmer for Lovene, uagtet jeg i det mindste paa et enkelt Punkt har ret væsentlige Indvendinger mod

dem. Jeg mener da, at man maa se først og fremmest paa et saadant Lovkompleks som Statsrepræsentanter, som dem, der ikke repræsenterer en enkelt Kreds, en enkelt Kommune, men saaledes, at man føler sig som en af den danske Befolknings Repræsentanter. Som saadan stemmer jeg med Glæde for Forslagene, saa ufuldkomne de end ere, fordi de bringe visse Grundprincipper for Beskatningen frem til Gylighed, som vi maa sætte Pris paa, som alle vi, der se almindeligt politisk paa Sagerne, som vi gøre, kunne sætte Pris paa. De bringe en Retfærdighed til Veje i Forholdet mellem Landbrugets Erhvervs Betyngelse og den øvrige Befolknings, idet de drage Kapitalistinteresser med ind under Beskatningen. Endvidere maa det have vor Sympati, at de gøre dette sidste i Form af en Formue- og Indkomstskat med stigende Skala. Endelig mener jeg, at disse Love maa have vor Sympati ud fra Statskassens Synspunkt, fordi de aabne Adgang til bedre Muligheder for Staten til at løse de store Opgaver, som de ærede Medlemmer for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) med Rette have draget i saa høj Grad frem. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, at disse Loves Vedtagelse skulde stille Staten vanskeligere eller slettere over for Løsningen af Statsopgaver, det er ganske klart. Jeg spørger de tilstedeværende, ogsaa det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), om man kunde tænke sig Muligheden af i dette Øjeblik at lægge en ny Skat paa Hartkornet. Man vil øjeblikkelig være enig med mig i, at det er fuldstændig ugørligt. Vi tilvejebringe gennem disse Love et nyt, mere rationelt Skattegrundlag, paa hvilket det vil være muligt at bygge det danske Folks Husholdning i Fremtiden, ogsaa naar den vil komme til at kræve større Ofre af Befolkningen.

Det kunde være fristende i flere Henseender at komme ind paa en Kritik af den ærede sidste Talers Betragtninger. Jeg skal ikke dvæle derved, for det er ikke derfor, jeg har bedt om Ordet. Kun paa et Punkt maa jeg meget bestemt modsige ham. Han fremsatte en Paastand, som hyppigt fremsættes, men som ikke bliver rigtigere, fordi den fremsættes saa hyppigt. Han sagde, at den Indkomstskat, vi nu indføre, har den Mangel i Modsætning til Indkomstkildebeskatningen, at Folk med faste Indtægter, navnlig Embeds- og Bestillingsmænd, og ganske særlig Embedsstanden, blive uretfærdigt haardt beskattede, idet